

Ik werk zelf nu ruim een jaar onder de participatiewet bij een grote werkgever ik heb net een contractverlenging gekregen , maar na een jaren ervaring met alle regelgeving rondom de participatiewet ben ik zeer blij met deze internetconsultatie.

Ik durf de stelling aan, dat mijn contractverlenging niet is verkregen op basis van de inzet van het breedoffensief, maar door mijn eigen positieve houding en inzet. Deze positieve houding ligt echter volledig aan mijzelf.

Het blijft vreemd dat voorzieningen zoals het vervoer en de toegankelijkheid in Nederland nog steeds niet optimaal zijn. Dat ik ook niet op zeer korte termijn geregeld kan worden begrijp ik. Maar dan is het bijzonder dat er in dit consultatiemoment naar mijn beleving onvoldoende wordt gekeken naar de koppeling met het VN verdrag voor de rechten van mensen met een handicap. Hoe kunnen we wel vragen om te participeren zonder deze participatie goed te faciliteren?

Het breed offensief leek een mooie kans om de participatie daadwerkelijk te laten toenemen en het percentage van mensen wat aan de zijlijn staat met een arbeidsbeperking te laten afnemen en dat was en is helaas ook nog steeds dringend nodig. Maar dan zal er ook iets moeten gebeuren aan de beeldvorming van de mensen die onder deze wet vallen, en dat niet alleen als vrijwilliger consulteerde ervaringsdeskundigen. Ik ben nog steeds groot voorstander van het inzetten van ambassadeurs op lokaal regionaal en landelijk niveau.

Ik kan het een en ander ook niet loskoppelen van het goed uitvoeren van het VN verdrag voor de rechten van mensen met een handicap zonder dat de overheid toegankelijkheid faciliteert kun je niet participeren. Helaas ben ik bang dat het een en ander onvoldoende uit de verf zou komen als niet ook de mensen waar het om gaat er bij betrokken worden. De overheid zelf zal op lokaal niveau maar zeker ook landelijk grote stappen moeten maken met het in dienst nemen van mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, in mijn ogen is het niet meer dan logisch dat ervaringsdeskundigen zelf in overleg met instanties zoals het UWV maar ook lokale overheden zelf vanuit hun ervaringsdeskundigheid werkgevers maar ook werknemers informeren over de mogelijkheden om mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt in dienst te nemen.

Ik vind het bijzonder dat Lucille Werner samen met KRO NCRV het initiatief moet nemen voor een minister van gehandicaptenzaken in eerste instantie lijkt het misschien alsof de minister overbodig is omdat alle zaken al verdeeld zijn over de diverse ministeries toegankelijkheid arbeidsmarkt ontwikkelingen et cetera maar juist deze versnippering van beleid zorgt ervoor dat de huidige participatie wetgeving vanuit het bedrijfsleven wel slaagt, daar begint het vaak met ondernemers die iemand kennen die ze hun kans willen geven. Dit zou de overheid ook moeten doen mensen met een handicap een gezicht geven en laten zien dat ze kwaliteiten hebben.

Vanuit de zichtbaarheid van mensen ontstaat ook betrokkenheid bijna 300 mensen hebben uiteindelijk gesolliciteerd voor de functie van minister van gehandicaptenzaken, mensen met zichtbare handicaps mensen met onzichtbare handicaps. Allemaal verdienen zijn kans.

Ik ben zelf al meerdere keren op het ministerie van sociale zaken en werkgelegenheid geweest als ervaringsdeskundige om te praten over de uitvoering van de

participatiewetgeving, dat ik dan weer huiswaarts ga met alleen de reiskostenvergoeding is wel vreemd als je je beseft dat de andere partijen rapporten kunnen schrijven waaruit beleid wordt ontwikkeld tegen een aanzienlijk hoger uurtarief dan alleen de reiskosten. Ik vind het bijzonder dat wij na jaren bezig te zijn geweest met de wet werken naar vermogen en de participatiewetgeving dat alleen vanuit de werkgevers er een ambassadeur is benoemd voor dit thema. Op lokaal niveau merk ik dat ik met lotgenoten nog volop aan de bak moet om nieuwe colleges of nieuwe wethouders nog over de basisbeginselen van toegankelijkheid moet informeren.

De uitspraak onze gebouwen zijn toch al toegankelijk, of wij hebben al personeel met een handicap in de bediening komt helaas nog regelmatig voor.

Daarnaast gebeurt het ook nog steeds dat ik te laat in een bepaalde trein wordt gezet naar mijn werk en als ik dan even minder vriendelijk ben dan normaal tegen de betreffende medewerker die mij helpt is het voorkomen dat hij zijn op de sociale werkvoorziening maakt het toch niet uit als je wat later komt. Ten eerste werk is werk en ik kom niet graag te laat en ten tweede heb ik nog nooit gewerkt bij de sociale werkvoorziening.

Ik gebruik deze voorbeelden om duidelijk te maken dat we allerlei zaken en regeltjes kunnen veranderen maar zolang de beeldvorming van mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt niet positief wordt beïnvloed en overheden op lokaal regionaal en landelijk niveau niet zelf het goede voorbeeld gaan geven zullen het verbeteringen in de marge zijn. Ik wil zelf graag werken naar vermogen, en velen met mij ik sla ook graag de handen ineen met iedereen die het breed offensief daadwerkelijk tot een positief offensief wil gaan inzetten. Ik hoop dan ook dat deze internetconsultatie tot een betere participatiewetgeving zal leiden met de volwaardige inzet van ervaringsdeskundigen

Nadat de loondispensatie van tafel ging, hebben veel mensen zich de afgelopen maanden laten horen bij het Breed Offensief. Samen met gemeenten en andere betrokken partijen hebben we gekeken hoe we samen meer mensen met een beperking duurzaam aan het werk kunnen krijgen. Jammer genoeg staan de nieuwe plannen haaks op het VN-verdrag Handicap en de standpunten wat velen samen met o.a. Wij Staan op! hebben willen overbrengen.

Wij zien daarom helaas de uitkomst van het Breed Offensief als een grote gemiste kans voor inclusie.

De economie trekt aan en er is grote krapte op de arbeidsmarkt. Daardoor staan werkgevers juist open voor een meer flexibele en diverse invulling van hun personeelsbeleid. Helaas wordt ook met de nieuwe plannen geen gebruik gemaakt van dit opportune moment.

Onze conclusie is dat wij wellicht gehoord zijn, maar dat er niet naar onze bezwaren is geluisterd. Ook in de nieuwe plannen wordt de bestaanszekerheid van mensen met een beperking niet gewaarborgd. Met name mensen met een medische urenbeperking dreigen het kind van de rekening te worden. Het bijstandsregime blijft ook in de nieuwe plannen gehandhaafd. De alternatieven die wij hiervoor samen met de LCR en Leder(in) hebben aangedragen, zijn niet afdoende verkend door de staatssecretaris.

Wij hebben telkens gehamerd op de noodzaak van cliëntparticipatie. Het is van essentieel belang dat de mensen waar het beleid om draait, worden betrokken bij het bedenken, aanpassen en uitvoeren van sociaal beleid. Alleen zo kunnen de vaak verregaande

gevolgen van dit beleid volledig in kaart worden gebracht. Dit punt zien wij eveneens niet terugkomen in de nieuwe plannen. Mensen met een beperking hebben veel te bieden op de werkvloer: gedrevenheid, doorzettingsvermogen en talent. Ik vrees met anderen, dat ook de nieuwe plannen niet gaan helpen om deze potentie op duurzame wijze waar te maken.

Toch blijf ik met anderen we in gesprek met Den Haag. We blijven aandacht vragen voor onze standpunten. Want uiteindelijk moeten we sámen, met zijn allen, werk maken van inclusie op de arbeidsmarkt.